

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

**Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!**

XIII. évf., 9. szám, 2021. szeptember

Dragon Egg

Benny's Spooky Edit War

Vanquished

Epic Dragon Battle

Citadel

Cloud Station

The Lonely Robot

INFO BOX

PHASERUNNER - PROFESSIONAL DIGITAL ARTIST

Az angliai művész egyebek mellett hivatalos Marvel és Star Wars képeket is készít.

Elérhetőségek, online galériák:

Weboldal: <https://www.phaserunner.com>

Portfóliók: <https://www.deviantart.com/phaserunner>

Közösségi média: <https://www.facebook.com/phaserunner/about>

https://www.instagram.com/phase_runner/

https://twitter.com/phase_runner

https://www.youtube.com/channel/UC_2v0qaNBc9HrRACqH5mPBg

<https://www.reddit.com/user/phaserunner>

Szerkesztői köszöntő

Ismét beköszöntött az ősz, eljött a szeptember, az iskolakezdés, a felszaporodó ház körüli munkák, meg persze a takonykór ideje. Ki ennek, ki annak nem örül. Annak viszont bizony lehet örülni, hogy mi is újra jelentkezzünk egy AKF-el, melyben ismét remek tartalommal szolgálunk olvasóink számára. Mint az a tartalomjegyzékből is látható, egyből egy könyvajánlóval kezdjük, majd egy röpke pályázattal folytatjuk. Novellák és versek következnek a sorban, mi több, egy új folytatásos novella is újtára indult.

Ami viszont nem derül ki a tartalomjegyzékből: megjelent a Mannafelfújít frájereknek (Manópörkölt 2) címre keresztelt hangoskönyv. Erről a többségében lidércfényes alkotók munkáit tartalmazó kiadványról többet is megtudhattok a 17. oldalon. Ezúton is nagy-nagy tisztelettel köszönjük Engler József, alias teddyted alázatos munkáját!

Más hasonló projekt is született ilyen formátumban. Norton nevű kedves alkotónk [Kapitány: Pista bácsi és a Predator](#) című novelláját hangosította meg. Mi remekül szórakoztunk rajta, reméljük nektek is tetszeni fog!

Folyik legutóbbi Alternatív magyar folklór dark fantasy / horror pályázatunk értékelése. Nehéz dolga van a zsűrinek, mert igen remek alkotásokat kaptunk. De előbb-utóbb megszületik az eredmény. [A közönségszavazás is él még, lehet bátran szavazni arra a novellára, ami nektek a legjobban tetszik!](#)

Miről is írhatnék még? Lenne miről, persze, de már régóta nem megyek bele (felelőtlen) ígéretésekbe. Vannak jövőbeli terveink az AKF-el, igen. A régiekkel is, amelyek jelenleg sajnos nem elérhetőek. Most már talán lassan időm is lesz rá, hogy elkezdjem ezeket megvalósítani. Legalábbis igyekszem. :)

Nincs is más már hátra, mint menni tovább előre! Akarom mondani... Nincs más hátra, minthogy jó szórakozást kívánjak kedves olvasóinknak.

Jimmy Cartwright

Tartalomjegyzék

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

Porondon a gyűlölet 4

Pályázat

Selyemgyár Alapítvány

szépirodalmi pályázata 5

Novellák

The Economist - **A megálló** 6

Anonymus R. Chynewa - **Hazaút** 6

R. Harbinger - **Könyvtárosok titkos élete**. 8

The Economist - **Egy teljes óra**. 9

Ilona - **Az ajándék** 10

edwardhooper - **A préda** 11

Deepankrin - **Démonpásztor** 12

SzaGe - **Tökéletes** 13

Sorozat

bel corma - **Démonvadász I.** 14

A Nyakonöntött Próbagooblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Craz - **Sárkányos** 16

Versek

jocker - **Múlóban a nyár** 18

angyalka146 - **Hiábavaló** 19

Mortelhun - **Közös ébredés** 19

atesz990 - **Életvásár** 19

Seth - **Angyal** 19

edwardhooper - **Esemény horizont** 19

angyalka146 - **Vászoncipő** 19

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

Porondon a gyűlölet

Az élet időnként furcsa dolgokat produkál. Még egy Facebook bejegyzés is olyan irányba terelheti el az embert, amire addig nem is gondolt. Pedig a téma, a történet már ismerős. Ó, hogy ezt már olvastam a Lidércfény online-on! Szóval ebből könyv lett? A Litera-Túra Kiadó felkarolta? Ássunk már picit mélyebbre... Így történt, hogy az előző havi számunkban megjelent egy rövid ismertető Bacsa Zsófia és Baráth Zoltán *Hatred* című regényéről, majd szerkesztőségünk egy fő híján (igazolt távolmaradás okán) átruccant a szomszéd településre, Szegvárra, ahol személyesen is találkozhattunk az írópárossal egy jól sikerült könyvbemutató erejéig. Természetesen beszereztük a saját példányainkat is, hogy elolvashassuk a teljes történetet. Lássuk, mi került a Lidércfény porondjára!

Az első benyomások a regényről: rövid, tömör, pörgős. Gyorsan és jól olvasható, időnként meghökkenítő – akárcsak maga a cirkusz.

A történetnek alapvetően nincs egy kinevezett főszereplője, tehát a regényben felépített világot nem csak egy szemszögből látjuk, ismerjük meg. Érdekes megoldás, de tökéletesen illik a feltáruuló cirkuszi, és kicsit azon kívüli világhoz, amely a miénkkel szinte azonos, de mégis egy alternatív képet fest. A szereplők sokfélék, és a cirkuszi világhoz illő módon szinte mindegyiknek van valami különleges képessége; az egyik tüzet képes gyújtani, a másik fején kígyók vannak haj helyett, a harmadik láthatatlanul képes válni. Am ők ezen képességeikből kifolyólag se nem kitaláltak, se nem szuperhősök. Ebben a világban ők a cirkusz porondján találták meg életük értelmét. Úgy alkalmazhatják képességeiket, hogy azzal nem ártanak, sőt, szórakoztatnak, örömet okoznak.

Meg kell említeni a szereplők sokszínűsége okán, hogy a regény több tabutémát is felvillant, és bár mélységeiben nem tárgyalja azokat – hiszen nem adnának többet hozzá a történethez –, azért felvetnek gondolatokat.

Persze nem lenne regény, ha a történet nem rendelkezne konfliktussal. A felépítéséből következően pedig az olvasó nem is egy konfliktussal szembesül. A felvezetés után egy afféle Rómeó és Júlia helyzetben találjuk magunkat. Két konkurens cirkusz egy-egy tagja habarodik egymásba, amivel események oly láncolatát indítják el, amelyre voltaképp senki sem számít. Több bili is kiborul, kapcsolatok alakulnak át, vagy mennek tönkre.

BACSA ZSÓFIA-BARÁTH ZOLTÁN

A többségében rövid fejezetekre tagolt szöveg miatt úgy is tűnhet, hogy egy feszesen vágott filmet nézünk, és hol az egyik, hol a másik fontos történetszálon haladunk tovább mindaddig, míg a kötet végére ezek össze nem érnek. Emiatt a gyors nézőpontváltás miatt ugyan kicsit nehezebb észben tartani, mivel mi történik éppen, de vannak kulcsszavak, amelyek ezt újra és újra helyre rakják.

A szereplők kommunikációja is olyan, mint maga a regény: többnyire rövid, lényegre törő, sallangoktól mentes. Viszont rendszeresen becsúszik néhány olyan kifejezés, amely egyes olvasók számára talán furán, visszatetszően hathat. A szereplők ugyanis rendre leteremtik, pocskondiázzák egymást, sokszor még akkor is, ha ugyanabba a cirkuszi klánba tartoznak, vagy éppen barátok. A regény olvasása közben arra jöttem rá, hogy

ezzel alapvetően nincs probléma, ebben a világban ez az élő nyelv, és a szereplők reagálásából kikövetkeztetve ez különösebben nincs rájuk kihatással, mondhatni megszokott. Abban viszont igazat adok azon véleményeknek, amelyek ezt kritizálják, hogy olvasói részről nem feltétlenül és nem mindig érthető, miért beszélnek, viselkednek így egymással a szereplők. Olvasás közben én sem éreztem minden esetben megalapozottnak, vagy talán inkább felvezetettnek a komolyabb kitöréseket. Bizonyos helyzeteket jobban, bővebben is ki lehetett volna fejteni, mélyebben belemenni a szereplők közötti kapcsolat fejtegetésébe, ezzel kicsit lelassítva a történet menetét, egy kis lélegzethez juttatva az olvasót. Én értettem, hogy miért van így, hisz nem csak olvasóként, de íróként, szerkesztőként is szemléltem a szöveget, csak nekem is volt egy olyan érzésem, hogy hiányzik néhol némi előzmény. Persze lehet, hogy mindezt a folytatások rendbe teszik.

A fenti gondolathoz kapcsolódóan magukat a szereplőket is megismerhettük volna jobban. Jelen formában van rálátásunk a társulatok tagjaira, azok jellemeire, viselkedésére, de olybá tűnik, mintha szándékosan nem ismerhetnénk meg őket mélysegekben. Nincsenek mélyebben kifejtve a gondolataik, nem lamentálnak hosszasan egy-egy döntés előtt – bár igaz, a legtöbb esetben ott helyben, azonnal kell konkrét és határozott választ adniuk a problémára. Részemről igényem lett volna arra, hogy legalább a főbb szereplők háttérébe, gondolataiba jobban bele-

lássak, mert vannak annyira érdekesek, hogy ezt szükségesnek érzem.

A látszat ellenére ez inkább dicséret, mint negatívum. Hisz a felépített világ valóban rendkívül érdekes, a szereplők is magukkal ragadók, a kibontakozó történet is fordulatossá, időnként ütős – szó szerint is. Kicsit olyan érzésem van, mint amikor van egy értékelésem szerint remek sorozat, de a „kényes” közízlésnek nem felel meg, ezért egy évad után elkaszálják, én pedig ott maradok egy rahedli kérdéssel, hogy akkor ezzel, meg azzal a szereplővel mi van, vagy mi lett volna. Szerencsére, itt várható még két folytatás, és egy képregény is kinéz, szóval reménykedem, hogy kielégítésre kerül a kíváncsiságom. Sőt, a Facebookon, a Bacsa-Baráth szerzői oldalon is indult már egy sorozat „Before the hate” címmel, amelynek keretén belül csütörtökönként jobban beleláthatunk egy-egy szereplő múltjába. Ez mindenképpen üdvözlendő!

Összességében elmondható, hogy ez egy lendületes, fiatalos hangvételű történet, érdekes szereplőkkel, meglepő fordulatokkal, ritkaságszámba menő különös világgal. A figyelmes olvasó még akár mondanivalót is felfedezhet, sőt, néhány tanulságot is levonhat, mire a kötet végére ér. Azoknak mindenképpen ajánlom, akik szeretnek új világokba kalandozni, de azok is kellemes élményt szerezhetnek, akik inkább a furcsaságokat, a nem megszokottat kedvelik.

Pályázat

Selyemgyár Alapítvány szépirodalmi pályázata

A Selyemgyár Alapítvány szépirodalmi pályázatot hirdet Bezerédj Pál személyének és munkásságának irodalmi feldolgozásához vers, novella és jelenet/monológ kategóriában.

A kezdeményezés célja a magyar selyemipar és a Bezerédj család eszmei és fizikális örökségére való emlékezés, így olyan pályaműveket várunk, amiben részben, vagy egészben szerepel Bezerédj Pál alakja, illetve az 1900-as években létrehozott selyemipari birodalma.

Benyújtási határidő: 2021. október 30.

A beküldött műveket előválogatás után szakmai zsűri bírálja el, a legjobbnak ítélt műveket külön pénzdíjazásban részesítjük. A kiválasztott művek előadásra kerülnek 2022 áprilisában, a tolnai selyemgyár jubileumi ünnepnapján, nyomtatásban megjelennek a Tolnai Hírlap hasábjain, továbbá megjelenhetnek az alapítvány által később megjelentett sajtókiadványain, kiadott albumaiban.

Pályázhat: minden amatőr és gyakorlott alkotó

A szakmai zsűri tagjai:

Bezerédi Zoltán - Kossuth- díjas színművész, a Bezerédj Alapítvány és a Bezerédj- díj kuratóriumának elnöke

Király Erika - Radnóti- díjas előadóművész, a Magyar Versmondók Egyesületének zsűritagja

Vági Eszter - a Katona József Színház színházpedagógusa, a Magyar Íróképző dráma szakértője

Nevezési díj nincs.

A pályázaton minden amatőr és gyakorlott alkotó elindulhat a középiskolás korosztálytól, több mű beküldése esetén kérjük, hogy az alkotásokat egyesével, külön e- mailben küldjék be.

A pályaműveket a selyemgyaralapitvany@gmail.com címre várjuk, a levél témája: irodalmi pályázat megjelöléssel. Terjedelmi korlát versnél nincs, novella kategóriában 6000 leütött karakter szóközzel együtt, jelenet/monológnál 12 000 karakter szóközzel együtt, Times New Roman, 12- es méretű betűtípusban, normál/kompakt sorközt használva.

Történelmi betekintéshez ajánlott irodalom: Steinbach Ferenc: Bezerédj Pál, az újkori Országos Selyemtenyésztési Felügyelőség megalapítója (tanulmány) és Steinbach Ferenc: A hernyóselyemkultúra megteremtése (tanulmány). Az írások megtalálhatók Tolna város Értéktárában, a tolna.hu oldalon, valamint a Selyemgyár Alapítvány facebook oldalán.

Forrás: pafi.hu/p/selyemgyar-alapitvany-szepirodalmi-palyazata

The Economist

A megálló

Tudtam. Abban a pillanatban, amint megláttam. Ahogy bárgyún mosolyogva, kacatokkal teletömött bevásárlószatyorral a kezében, sete-sután megindult felém a saroktól.

Miért mindig engem találnak meg? Most is. A megállóban! Hát létezik ennél kiszolgáltatottabb helyzet?

Ha az utcán sétálva botlik beléjük az ember, kicsit megszapozza a lépteit, aztán otthagyja őket. De itt nincs hova menni. Húszpercenként jár a busz, ha most eloldalgok, várhatok megint a végtelenségig.

Most a sarkamra kell állni. Különbözik is! Nehogy már én sunnyogjak el! Egy bolond miatt!

Na, itt is van. Öten várunk erre a nyamvadt buszra, de neki pont én kellek. Már elkerülte a magas öltönyöst, még a néni van hátra, a fiatalember a világos pólóban, meg a nő a tascóval. Talán a tascó elvonja a figyelmét!

Tudom, gyávaság. De mit bánom! Inkább szegény nő vesződjön velem, mint én. És nem...

Már itt is van. Lerakja a szatyrot. A koszréteg alatt még ott virít az áruházlánc logója. Gondolom, ők se ilyen reklámhordozóról álmodtak. És kezdi is.

– Nem jön, nem jön. Bezzeg a politikusok a luxusautókkal mindenhova odaérnek!

Nem nézek a szemébe. Csak bátorításnak venné. Nem is vitatkozok. Még az kéne, hogy elkezdjen itt nekem jelentet rendezni!

– Nem törődnek azok a magunkfélével.

Meredten bámulok a semmibe. A gyengeség legkisebb jelére lecsapna. Ha egy cseppnyi együttérzést fedezne fel, soha meg nem szabadulnék tőle. Erősnek kell lenni! A gyengéknek végük.

– Nem igaz?

Nem reagálok. Szavai lepereregnek rólam, akár golyók a várfalról.

– Hm?

Semmibe veszem. Ettől láthatóan összezavarodik. Elbizonytalanodva felveszi táskáját, és elindul.

Megfutamítottam!

– Bolondok! – tör ki belőlem megkönnyebbülten.

A fiatalember a világos pólóban riadtan néz rám. Nyilván őt is megijesztette ez a félnótás.

– Ne aggódjon, már elment! Tele van velük a város!

A fiatalember nem válaszol, meredten bámul maga elé. Nem egy szószátyár típus.

– Nem igaz?

– Öö...

– Ahogy mondja, nem veszik észre, hogy senki nem kíváncsi rájuk.

A fiatalember feltűnően az óráját kezdi vizslatni. Megértem.

– Ne aggódjon, nem késte le. Meddig utazik?

– Ö... a Szondi utcáig.

– Majdnem a végállomás. Remek. Majd jól elbeszélgetünk. Itt is van!

Az öreg Ikarus nyikorogva áll meg. Felpattanok rá, és az egyik ülés felé mutatok.

– Üljön csak be!

– Inkább nem.

Nem törődök az ellenkezésével, betuszkolom a belső ülésbe.

– Messze még a Szondi utca. Jobb, ha leül. Így beszélgetni is egyszerűbb. Tudja, ezek a bolondok... Nem szabad velük szóba állni.

– Nem?

– Nem. Ha egyszer hozzájuk szól, soha nem szabadul meg tőlük. Soha!

A fiatalember szeme elkerekedik a réműlettől. Megértem, ijesztő gondolat. Magam is beleborzongok. Nem szabad gyengének lenni. A gyengéknek végük!

Anonymus R. Chynewa

Hazaút

Figyelj, haver! Már rég beszéltünk, hogy vagy? Család megvan? Na jó, ennyi elég is rólad; el akarom mesélni a hetemet! :) Szóval, mint tudod, van nekem ez a betegségem. Nem, nem a fejemben, a túl élénk fantáziát egyébként sem lehet gyógyítani... nem, nem is a prosztatámmal van baj. Még. De elég, ne találgass, majd én elmondom.

Szóval, még 2004-ben volt egy visszérműtétem. Hogy-hogy miért? Visszeres lett a lábam. Hogy mitől? Nem tom'... talán a csirkegyárban voltam túl sokat a szalag mellett, vagy a fene tudja... Elég az hozzá, hogy olyan erősen visszeres lett a lábam, hogy a Hentes doktor (okleveles érsebész és másodállásban macska-eledelkészítő kisiparos... mondjuk, ez egy kicsit gyanús is lehetett volna...) azt mondta, ezt bizony meg kell műteni! Ma már tudom, hogy nem kellett volna... de hát akkoriban fiatal voltam, naiv... hittem a jó doktornak. Ő megoperált, és attól kezdve a macskák mintha más szemmel néztek volna rám egy darabig.

Aztán a lábszárom szépen-lassan elkezdett bedagadni. De olyan lassan, hogy évek alatt tűnt fel egyáltalán, hogy van valami probléma.

Mire orvoshoz fordultam (tudod, sose voltam az a gyors reagálású egyén, ha az egészségemről volt szó), már túl nagyra dagadt a lábam. Aztán különféle vizsgálatok jöttek, és bár én az elején megmondtam, hogy a visszérműtétem az oka, csak nem hittek nekem. Pedig még anno, mikor visszamentem kontrollra a jó doktorhoz, ő is azt mondta a lábam dagadási mutatójára, hogy „Hát ez bizony benne vót' a pakliba'!”

Na a lényeg, hogy sok-sok vizsgálat után megállapították, hogy a lábamban műtéti szövődeményként lymphoedema alakult ki. Következett még néhány vizsgálat, aztán kialakult a terápia: félévente át kell járnom Szegedre, egy hétre befeküdni, hogy naponta átessenek egy gépi és egy kézi masszírozó kezelésen.

Na, most gondolhatod, félévente befeküdni egy kórházba, napi egy-egy alkalmi masszírozó kezelésre? Ismerve a magyar egészségügy állapotát? Kösz, de kösz nem.

Szerencsére találtunk áthidaló megoldást; félévente egy hétig, minden egyes nap átjárók Szegedre! Viszont százötven kilósan, szétnyomkodott, befáslizott, másfélszeres átmérővel rendelkező lábakkal ez nem volna túl egyszerű, ezért úgy döntöttem, és szerencsére a körzetidokinéim egyetértett, hogy betegszállítóval oldjuk meg a dolgot.

Na, most az is megérne egy megemlékezést, hogy milyen kálváriája van a mai Magyarországon egy olyan betegnek, akít betegszállító hoz és visz. Bármikorra is kell menned, fél hétkor már útra kész állapotban kell lenni, mert nem Te vagy a fontos, hanem az, hogy minél több beteget tudjanak átvinni egyik állomásról a másikra egy fordulóval. Aztán persze így is lehet, hogy te majd csak a második fordulóra jutsz át, vagy a harmadikkal... függetlenül attól, hogy mikorra is vagy berendelve. Aztán a hazaút... szintén az az elsődleges prioritás, hogy minél több beteg legyen minél kisebb helyen összezsúfolva; az sem probléma, ha nem mind ugyanoda megy... volt olyan alkalom is, amikor körbelátogattuk a környező városokat, és én értem haza legkésőbb... Tehát mondom, volt olyan, hogy egy átlagosan fél órás kezelésre rá ment a teljes napom reggel fél héttől délután fél ötig.

De persze nem panaszkodhatom; ajtótól ajtóig vittek és hoztak, még ha Szegeden órákat kellett is várnom, míg visszaértek, vagy míg eszükbe jutottam. Mert olyan is volt.

Na, de most nem erről akarok mesélni. Egyébként is minden elismerésem a betegszállítóké, akik képesek elviselni ezt a monoton melót, ilyen pöcs utasokkal, mint én. :) Hanem! Már második éve járok kezelésekre, és speciális reform-fogyókúrának hála (eldöntöttem, hogy nem iszok meg többé napi két és fél liter kólát, meg nem eszek meg nyolc szelet vajás kenyert egy evésre, csak három kiflit) az elmúlt bő másfél év alatt leadtam harminchárom kilót! Azaz még tizenhét kilótól kell elbúcsúznom, hogy újra kétszámjegyű legyen a súlyom! Éppen ezért eldöntöttem, hogy szakítok a bevett szokással, és ezentúl nem betegszállítóval megyek, hanem visszatérek a régi, ősmagyar szokáshoz.

Busszal.

A buszmegállóból meg gyalog!

Na, ezt az élménysorozatot akarom neked elmesélni.

Szóval.

Első nap: rövid utas, azaz Barattyoson át megy a busz, időben kértem, tömegnyomor a buszon, csak állóhelyet kaptunk. A többes szám elsőszülött leányomat jelöli, aki velem együtt ment vissza Szegedre, egyetemre. Vásárhelyen sok volt a leszálló, és bár a felszálló is, mi szemfülesen lefoglaltunk két ülést. Szegeden le, Mars tér! Okés, kezdjük a zarándokutat! Lányomtól könnyes búcsú, majd pénteken találkozunk... Aztán a mobilomon szépen követtem az előre bejelölt utat (okostelefon 4ever!), és így kis kerülővel megérkeztem harminc perc alatt a klinikára. Az utcát nem is nagyon néztem, csak a térképet... mint valami turista. És meg voltam magammal elégedve; nem tudom, mikor gyalogoltam utoljára ennyit! És viszonylag könnyen ment, alig fájdult meg a lábam!

Okés, gépi masszírozás (egy ilyen nagy kék hálósákszerű izé, amibe magasnyomású levegőt pumpál egy kompresszor, aztán a nyomás váltakozásával ér el masszírozó hatást), aztán jön a szósi doktornéni (max. harminc, ha lehet, dögös, és marhájó a humora!), és mindkét lábam elég erőteljesen megmasszírozza combtőtől lábujjig. Vékony, de egyetlenül erős kis ujjai vannak. Hehe... olyan ügyesen csinálta az első alkalommal, hogy „elfelejtettem” szólni neki, hogy csak a jobb lábam beteg. :)

Na, a visszaút már koránt sem volt olyan kellemes; fájtak a csülkeim rendesen, de azért meg voltam elégedve magammal. Már hogy viszonylag gyorsan visszataláltam.

A busz csak 11:15-kor indult, szóval volt bő egy óráim. Most még csak körbesétálni sem volt erőm, így ma buszpályaudvar végében álló büféhez botorkáltam, és vettem egy kókuszgolyót. százötven forint, de másfél öklömmel! Nyamm!

A busz megjött, én föl, bő egy óra hazáig... de a buszon annyira megpihent a lábam, hogy leszállás után alig tudtam hazabotorkálni. Aztán délután 17:00-ra menni az IH-ba, mert LIK... szerencsére oda már bicajjal mehettem, így nem volt különösebben megterhelő.

Remélem, még nem unod a dumám, mert húsz perce beszélék, és még csak az első napon vagyok túl... Nemnemem! Most ne kezdj bele semmi saját dumába, most én mesélek! Majd utána én is meghallgatlak, de most fogd be, és figyelj!

Na, szóval... látom, már kezded unni. Na, még egy kicsit bírd ki! Szóval...

Harmadik nap. Ja, tényleg, a másodikat kihagytam... csak azért, hogy lássam, figyelsz-e. Tehát második nap. Reggel alig bírtam felkelni, olyan izomlázam volt. Elpuhultam na, mit röhögsz? Lennél csak te is százhús kilós, majd nem röhögnél! Figyelj, komolyan! Mindenhova bicajjal megyek már évek óta, erre itt most gyalogolnom kellett! Érted? GYALOGOLNOM! Igen, igazad van, régebben körbefutottam a ligetet tizenégy-szer... de az akkor volt! Az egy másik élet, haver.

Akkor röhögj!

...A busz ugyanakkor indult, és ugyanakkor érkezett, a séta viszont egy kicsit kevesebb ideig tartott, ugyanis találtam pár rövidítést a netes térképhez képest. A kezelés kicsit jobban megviselt, de összességében nem volt túl veszes. Visszafelé pedig elértem a 10:00-ás buszt! Sajna viszont ez hosszú utas volt, ami azt jelenti, hogy majd két óráig volt a menetidő, ráadásul meg sem állt, csak az állomáson, így nekem vissza kellett sétálnom a központból... 13:00-ra értem haza. Cipő le, láb fel, és sorozatnézés közbeni relax.

Március 15-e miatt a szerdai kezelés ezúttal kimaradt, sebjá, jó az a kis pihenő mindenkinek. Hogy miért nem mentem valahová 15-ét ünnepelni? Figyelj, haver, tudod, hogy én nem vagyok az ünneplős-bulizós fajta. Nagyon otthonülő lettem az elmúlt két évtized alatt. Ez van. Itthon írogatok, filmezgetek, néha szerepjátékozok, alkalmasint zenélgetek... Tudod. Annyit te sem öregedhetél, hogy elfelejtsd, milyen vagyok. Igaz? Na, ugye.

Harmadik kezelés. Minden rendben, visszafelé elérem a 9:15-ös buszt! A Mikszáth Kálmán utcán találok egy kis büfét, ahol árulnak palacsintát! Gyorsan belépek, már rég enni akartam egy kis palacsintát... hát nincs szerencsém, ma épp kétszázötven szendvicset rendeltek tőlük, ezért nem volt idejük palacsintát sütni. Bakker.

Ne röhögj!

Na, de mindegy is, ismét időben hazaértem, és a lábam sem fájt annyira, mint hétfőn... aztán jött a pénteki nap.

Megint időben jött a busz, én meg tizennyolc perc alatt odaértem a klinikához! Felállítottam saját egyéni csúcsomat, amit már senki nem vehet el tőlem! Jaja, én is meg voltam vele elégedve. Aztán jött a kezelés, és a gépi szottyogást most elhagytuk, mert a dokinéni nem érezte szükségét. Mi tagadás, én sem.

Rengeteg időm volt, úgyhogy úgy döntöttem, csinálok pár képet a visszaútról. Közben újra odaértem a palacsintázóhoz (nem ez volt a neve, de én magamban minden palacsintát árusító létesítményt palacsintázónak hívok), és betértem újfent. Igen, valószínűleg a palacsinta iránti rajongásomnak köszönhetem százötven kilós versenysúlyomat. Kösz, hogy emlékeztetsz rá. Na szóval, kétszáz forint két palacsintáért... rendben, mint már mondtam, rég ettem egy jó palcsit, rendeltem kettőt.

Aztán ránéztem a bolt órájára; 9:41

Mennyi??

Bakker, nekem négy perc múlva indul a buszom!

Megszóla a pultr mögötti néni:

– Ne tessék izgulni, siet!

– Jaj de jó, már megijedtem, buszhoz kell mennem... és mennyit siet?

– Két percet.

– Meg az a...

A palcsit már kifizettem, itt hagyni nem akarom... Tükön ülve vártam meg azt a másfél percet, míg megmelegítette, és már rohantam is.

Mondtam már, hogy ne röhögj... na, jó, nem rohantam, csak a lehető leggyorsabban rakosgattam egymás elé a lábaimat. És azzal a két kiló fászlival ez sem volt egy egyszerű mutatvány!

Na, szóval, kiértem a Mars térre, a széles zebrához. Természetesen piros a lámpa... Bal kezemben a két forró palacsinta egy vékony papírtálcán, még vékonyabb nylon csomagolásban, jobbommal a válltáskámba kapaszkodok; tekintetemmel a 12-es megállót kereselem. Megkönnyebbülve látom, hogy senki nincs a 12-es tábla előtt, se a busz nem áll még ott.

Zöldre vált a lámpa, elindulok a buszmegálló felé. Aztán, mielőtt átértem volna, több dolog is történt egyszerre. Egyrészt vilámcsapásszerűen ért a felismerés, hogy a 12-es megállóból a 10:00-ás busz indul, a 9:45-ös a 13-asból! Odakaptam a fejem; a busz benn áll, tele van, még két utas áll előtte, a sorukra várva. Aztán elértem a túlóldali padkát.

Nos. A lendülettől olyat botlottam, amelyet még egészséges lábakkal sem szoktam megúszni orra esés nélkül. Ahogy borultam előre, súlyos, befászlizott, elcsigázott lábaimat dobáltam

magam elé, és valahol mélyen már egy Youtube-videóban láttam magam, mint epic-fail győztes. Aztán eljött az a pillanat, amikor döntenem kellett, elengedem-e a palacsintákat, hogy a tenyeremmel tompítsam az esésemet.

Ne vigyorgj, még nincs vége!

Szóval... mondhatod, hogy falánk vagyok, vagy csak idióta... de nem engedtem el. Aztán, mikor a kezem elérte a betont, kézháttal tompítottam. Félterd, táska átfordul, és szépen kiüti a fel-felé fordított tenyeremből a palacsintát... Nem tudtam, mit sajnáljak leginkább. Bevért térdem, lehorzsolódott kézfejem, a betonra szánkázott palacsintám... ám mivel ez utóbbi alaposan be volt csomagolva, összeszedtem magam, és még épp elértem a buszomat. A sofőr blazírt képpel nézett rám, majd a palcsikra.

– Azokat megeszi?

Most sem tudom eldönteni, hogy le akart zavarni, vagy csak megkívánta a lekváros tekerceimet, mindenesetre lassú mozdulatokkal a táskámba sülyesztettem a csomagot, és kértem egy egészet hazáig.

Ja, csak hogy teljes legyen a napi örömöm, hazafelé annyira belemerültem az olvasásba, hogy csak akkor vettem észre, hogy megérkeztünk, mikor már elhagytuk a Béke utcai megállót, ahol le kellett volna szállnom... szóval megint gyalog kellett a központból hazabotorkálnom.

Ennyi lenne. Látod, nem is tartottalak fel olyan hosszan! És most meséj, mi van veled!

R. Harbinger

Könyvtárosok titkos élete

Evelyn felkacagott, és csaknem félrenyelte a bort. Édes mosoly játszott ajkán, miközben Benre nézett. A férfi beleborzongott pillantásába, és megérintette a lány kezét, mire ő rénsnyire nyitotta száját.

– Talán butaság, és nem is kellene megkérdezni, de nincs kedved feljönni hozzám?

Ben oldalra biccentette fejét, és felidézte a Carllal való délutáni iszogatást:

– És jó csaj? – kezdte Carl.

– Ha te azt tudnád! Angyali kék szem, sötétvörös haj, és olyan kis tanárnénis szemüveget hord, ami azt mondja: „tégym valami rosszat, és elfenekellek a vonalzóval”.

– Na, és a cickók?

– B kosarasok, és nagyon formásak – hencegett.

– És a feneké? Na, és a feneké?

Ben elmosolyodott sejtelmesen, és eltöprengett, meddig húzza Carl agyát.

– Tízszé skálán minimum kilences. Nem, kilenc és feles!

– Elmész a franca! – nevetett fel Carl. – Hol szedted fel a csajt?

– Egy könyvtárban.

– Ne már! Átlépted egyáltalán bármelyik könyvtár küszöbét valaha?

– Igenis, sokat olvasok, és nem csak Playboyt. Amúgy nem olvasni mentem be, hanem mert a telefonom lemerült, és amikor bementem töltőt kuncsorálni, találkoztam Evelynnel. Az a fajta lány, akinél látod, több van a felszín alatt. Ha rá nézek, látom magam előtt, hogyan szaggatja le rólam a ruhát.

Carl hangosan felőbégatott, majd szélesen vigyorgott. Ben az órájára pillantott, és felállt. Felhajtotta sörét, azt követően pacsival búcsúzott.

– Mennem kell, este étterembe viszem.

– És utána? – húzogatta szemöldökét Carl.

– Utána? – Ben elmosolyodott. – Ha minden jól megy, úgy gerincre vágom, hogy sosem feledi. Utána meglátjuk, hány körre viszem el.

Carl még hangosabban nevetett.

– De ha nem szeretnél, nem muszáj – folytatta Evelyn. – Tudom, hogy még csak pár napja ismerjük egymást, és akár te is lehetsz egy Valentin-napi sorozatgyilkos, de gondoltam...

– Nagyon szívesen – felelte Ben nagy reményekkel.

Evelyn kipirult arccal bólintott, és Ben rájött, csodásan áll neki a pír. Udvariasan rendezte a számlát, és távoztak. Még jobban alá akart gyújtani az estének, ezért megfogta partnere kezét, és ujjait az övéi köré fonta séta közben. Jól láthatóan ez tetszett a lánynak, mert a férfi vállára hajtotta fejét a piros lámpánál.

Ben megpusztilta Evelyn homlokát, és érezte a lány borzongását, aki felpillantott rá. Tekintete táncot járt a férfi szeme és ajka között, mire Ben közelebb hajolt. Megérezte a vacsoránál fogyasztott finom eperkoktéll illatát, és minden porcikája kóstolóért kiáltott, de megvárta, hogy Evelyn tegye meg az utolsó centiket, majd elcsattant a forró csók.

Kéz a kézben, teljes csendben sétáltak át az úton. Evelyn vadalmához hasonlatosan vigyorgott, míg Ben izgatottan töprengett, milyen bugyi feszülhet partnere csinos testén. Tanga, vagy sokkal egyszerűbb francia bugyi? Első pillantásra az utóbbira tippelt volna, de ahogy jobban megismerte a lányt, kezdett kételkedni.

Van egyáltalán rajta bugyi?

Megérkeztek az ajtóhoz, és Evelyn a kulcsával kezdett babrálni, mint aki vár valamire. Ben nem tévovázott: óvatosan megérintette a lány állát, és felemelte fejét. Mélyen a szemébe nézett, és ezúttal határozottan megcsókolta. A lány a férfi nyakába fonta karját, miközben Ben keze félig-meddig önálló életre kelt, lesiklott a lány fenekére, és először csak lágyan simogatta, de utána

erősen belemarkolt. Evelyn halkán felnyögött, és nyelvét Ben szájába csúsztatta.

Urísten, mennyire begerjedt! – gondolta Ben.

– Várj – húzódott hátra Evelyn, és ahogy próbált levegőhöz jutni, két sóhaj között nyögte: – Elfelejtettem mondani...

Ha most az jön, férjénél van, gyereke van, vagy korábban férfi volt, én kiborulok! – futott át Ben agyán.

– Van egy lakótársam, Kate – folytatta a lány. – Most nincs itthon, elment bulizni a barátaival, és várhatóan nem jön haza reggelig, de gondoltam, tudnod kell róla.

Hála az Istennek, hogy nem férfi volt!

Ben eljátszott Kate hazatérésének gondolatával, ami ürügyet adott a korai távozásra.

– Akkor lelépek hajnalban – mondta mosolyogva. Egyre jobban tetszett neki Evelyn, de már azelőtt el akart tűnni, mielőtt ő felébredne.

A lány elmosolyodott, és ismét megcsókolta a férfit. Alig tudta a zárba tolni kulcsát, miközben nyelvével Ben szájában matatott. Belökte az ajtót, és behátrált az előszobába, ezalatt megszabadította a férfit kabátjától. Séta közben sorban hulltak a földre ruháik, majd amikor Ben eljutott Evelyn élenkvörös fehérneműjéig, a lány elkapta kezét, és az ágyra lökte. Kacéran mosolygott, haját szexisen hátradobta, és kíváncsian felhúzta szemöldökét. Hátranyúlt kezével, hogy kikapcsolja melltartóját, és közben Ben érezte felforrósodni testét. Nem sok ilyen tüzes lánnyal találkozott eddig, és már most bánta, ha csak egyszer részesül Evelyn bájjaiban.

A kosár meglazult a feszes kebleken, és ekkor lámpa gyúlt az előszobában. Evelyn odakapta fejét, közben melltartóját szorosan magára fogta.

– Istenem, ez Kate lesz! – pattant le ágyáról, és kiszaladt az előszobába.

Ben lelombozva érezte magát; kedve leeresztett, mint egy lyukas léggömb. Ennek annyi! Pedig ez a csaj... eszméletlen!

Ruhájáért nyúlt, és öltözni kezdett volna, amikor Evelyn visszatért.

– Mít csinálsz? Ne öltözz, még nincs vége az estének!

– Hogy érted? – kérdezte Ben kételkedve, hogy még bezavarhatja a macit, ahogy Carl szokta mondani.

A lány leült az ágy végébe, és mély levegőt vett.

– Ez talán nagyon furcsa lesz, de Kate és én nagyon jó barát-nők vagyunk, mindent elmondunk egymásnak, és mindent megosztunk egymással. Nem tudom, érted-e, hova akarok kilyukadni.

The Economist

Egy teljes óra

– Nyugodtan fizess fél órát, ha már nincs kedved több menethez. Fölösleges itt húzni az időt, csak hogy kiteljen az óra.

Őszintén szólva nincs ellenemre a javaslat. Fáradt vagyok. Az egész kezd lassan inkább nyugtának tűnni, mintsem szórakozásnak. Hiába erőlködnék, én is érzem, nem lesz ez már jobb. Magabiztosan megmarkolja a dákóm.

– Figyelj, fáradt vagy. Ma nem megy. Semmi gond, előfordul az ilyen.

Hé! Ennyire azért nem voltam rossz. Na, jó. De. Ráadásul az arcomra van írva minden. Itt az ideje előkapni a tárcát, aztán fizetni.

Fizetni, fizetni! Na, de mennyit?

A telefonon egy órát beszélünk meg. Úgy illene, hogy kiperkálom az egészet. De hát ő ajánlotta fel, hogy elég a fél is.

Ben csak sejteni merete, azt is parányi gondolat foszlányként, így inkább megcsóválta fejét. Evelyn odafordult, pillantásában egyszerre bújt meg a szemérmesség, vágy és engedélykérés.

– Olyan nehéz ezt kimondani! – nevetett, és füle mögé fésülte egyik tincseit. – Egyszerűen kimondom... – Újabb sóhaj. – Ki akarjuk próbálni hármásban.

Ben szája résnyire nyílt, ahogy megérzése beigazolódott. Hármásfogat! Ez egy rohadt hármásfogat lesz! Megőrülök ezért a nőért!

– Mit szólnál hozzá? – folytatta Evelyn. – Benne lennél?

– Igen – válaszolta Ben visszafogottan, miközben a léggömb életerősen felfújódott.

– Nagyszerű, mert Kate már a fürdőszobában készülődik! Úgyhogy ettől most megszabadulunk!

A tettek mezejére lépett, és letépte partnere bokszéret. Elmosolyodott az előkerülő testrészt látván, de cseppet sem gúnyosan, és ezzel megnyugtatta Bent az áru megfelelőségéről.

A férfi felült, hogy kicsomagolja ajándékát a melltartóból. Szemében gyermeki én csillogott, mint amikor a karácsonyfa alatti ajándékokat bontogatta, Evelyn azonban visszalökte, és azt mondta:

– Fokozzuk kicsit az élvezetet!

Felpattant, és előhúzott éjjeliszekrényéből két bilincset egy sál társaságában. Ben szeme kikerekedett, mire a lány kellemes kacajban tört ki. Megbilincselte partnerét, miközben Ben észre vette alhasán megbúvó Scooby Doo tetoválását.

– Csinos tetkó.

– Ez? – pillantott le a lány. – Csak egy levonó, ami a rágó mellé járt.

Kacéran kacintott, mire átszánkázott a felismerés Ben agyán: Szerelmes vagyok! Esküszöm, beleszerettem ebbe a lányba!

– És hogy ne legyél hangos...

Bekötötte Ben száját a sállal, ami csak még inkább felizgatta a férfit. Ha ez a két csaj ilyen vad, akkor lesz mivel eldicsekednie Carlnak.

– Jöhetsz, Kate! – szólt hátra Evelyn. – Kész vagyunk!

A hátulról érkező fény körülölelte Kate karcsú alakját a szoba küszöbén, majd a lány besétált az éjjeli lámpa fényébe. Ben már csak akkor ismerte fel benne három héttel ezelőtti trófeáját, amikor alkalma nyílt észrevenni a Kate derekára csatolt övet a rajta meredező mű hímtaggal, és rádöbbent, életében először a szerzős szám rossz oldalára került.

Persze ki tudja, komolyan gondolta-e. A nőknél ezt nem lehet megmondani. Lehet, arra apellál, úgyis vagyok akkora gentleman, hogy kicsengetem az egészet. Ő meg milyen nagyvonalú. Hiszen felajánlotta!

És most rám mered azokkal a gyönyörű, barna szemével. Persze nem a szemei miatt járok ide. Nem mintha földhöz váгна az összeg. De ha már felkínálta, minék fizessek többet? Nem kell megjátszani a gavallért. Nincs itt senki rajtunk kívül.

Még jó. Ha látták volna, amit az elmúlt félórában összeszerencsétlenkedtem... Egy Benny Hill Show is kitelt volna belőle. Jól van, fáradt vagyok, meg feszült is a meló miatt. Ez nem használ a lyukérzéknek. Hallottam már másoktól is. Akkor gyenge kifogásnak tűnt, de most már az én fejem lágya is kezd benőni.

Jó, sóherség ezen garaszkodni. Kedves lány, nem lehet rá panasz. Megérdemli a juttot. Persze azért neki is szerencséje van velem! Úgy értem, nincs velem gond. Nem kérek soha semmi extrát. Tisztában vagyok vele, hol a határ. Volt gyerekszobám, tudok viselkedni. Jó srác vagyok. Nem tombolok itt piásan, beszívva. Ha csak belegondolok azokba a történetekbe, amiket a csávókról mesélt, akik azt hiszik, csak mert fizetnek, nekik már mindent szabad.

Oké. Nyilván sokan vannak, akik nem szórakoznának ekkora összeggel. Legyen! Kipengetem a teljes órát.

De ha meg többet adok, nem sértődik be, hogy én azt hiszem, ennyire kell neki a pénz...

Hát ez hihetetlen! Tényleg ekkora problémát csinállok belőle, hogy kevesebbet kell fizetnem? Ahelyett, hogy örülnék neki, mint majom a farkának. Mit össze nem agyalok itt. Túlkombinálok ezt is. Mint az előző fél órát. Azért ment olyan pocskul. A fenébe! Egyszer lehetek én is dzsentri.

Odaadom neki az egészet. Felragyog az arca. Ezek szerint jól döntöttem.

– Tündér vagy! Hogyhogy most nem a haveroddal jöttél?

– Az utolsó pillanatban közbejött neki valami. Én meg úgy

voltam, rám fér a gyakorlás. Nehogy már ő legyen itt mindig a Jani.

Együttérzően rám mosolyog.

– Túl komolyan veszed a dolgot. Az a lényeg, hogy mind a ketten jól éreztétek magatokat.

Ja. Könnyű mondani! Nem neki kell elviselni az állandó cukkolást. Elegem van belőle, hogy folyton azt hallgassam, mennyire vagyok merev, vagy milyen suta a technikám. Mindenesetre nem ez a mostani fogja meghozni az önbizalmam. Az tuti.

Azért megköszönöm a kedvességét. Aztán felkapom a cuccom, és elköszönök. Amikor kilépek az utcára, még világos van. A kinti meleg kissé mellbe vág a légkondicionáló hűvöse után. Le is veszem a dzsekit. Ha már így befűtöttek, akkor hazáig még bedobok egy sört valahol. Rám fér, annyi szent.

Szinte még be sem csukom az ajtót, mikor a sarkon megjelenik néhány részeg, nagyhangú angol srác, egyenesen a bejárat felé tartva.

Szegény lány! Ilyen kuncaftokkal kemény estéje lesz. Nem irigylem.

Biliárd klubban se dolgoznék, az biztos!

Ilona

Az ajándék

– Megrendeltem már anyánk születésnap ajándékát? – kérdezi öcsém ma már harmadszorra.

– Nem! Még nem. Megmondtam, hogy meg fogom, ne zaklass már egész nap emiatt! – gorombítom le.

– Ilon, addig húzod az időt, amíg lemaradunk róla úgy, mint tavaly – veti a szememre.

Elegem van már öcsém erőszakosságából, pedig igaza van. Lett volna alkalmam leadni a megrendelést. Ha jól belegondolok, tényleg húzom az időt, nem szeretném megrendelni ezt az ajándékot.

– Miért nem rendeled meg te, ha már annyira jónak tartod? – próbálom a felelősséget elhárítani magamról.

– Ilon, ne szórakozz, légy szíves, velem! – veszti el a türelmét öcsém. – Téged már regisztráltak, amikor apánknak rendeltél. Az én regisztrációmra már nincs idő holnapig.

– Jól van, na! Megrendelem, csak hagj békén!

– Kösz – mondja kissé megnyugodva. – Tudod, hogy gyereket szeretnénk. Erika már nagyon várja a sorát, nem lenne jó, ha most idegeskedne.

– Persze, persze – mondom, és megszakítom a kapcsolatot.

Hallom, ahogy Sári csoszogva jön le az emeletről.

– Nahát, méltóztattál felkelni! – köszöntöm lányomat kissé epésen.

Sári válaszra sem méltatva, kitarja a hűtőgép ajtaját, majd nagyokat ásítva szemléli annak tartalmát.

– De mérgek vagyunk ma reggel! – mondja szemtelenül. – Mínn vitatkoztatok Sanyival már megint? Az egész ház zengett.

Azt a mindenségit a pimasz kölykének! De nem szólok semmit.

– Nagyi hol van? – kérdezi Sári. – Nem holnap lesz a születésnapja?

– De.

– A hetvenedik, ugye? Sütsz valamit?

– Nem, a hetvenegyedik és igen, sütök.

– Gondolom, a barátnői is itt lesznek, mi? Te jó isten, akkor tele lesz a ház vén csoroszllyákkal!

– Sári, elég legyen! Hogy beszélsz? Ha már nem lesz a nagy, ezeket a szavakat nagyon meg fogod bálni.

– Jól van, na. Majd kibírom valahogy, vagy elmegyek a Jocihoz – csillan fel a szeme az utóbbi elgondolásán.

– Sári, szeretném, ha holnap mindenképp itthon maradnál. Most mindenkit meghívunk a családból is, és a nagy összes ismerőse is itt lesz. Különleges összejövetel lesz a holnapi.

– Mi a fene? Hogy, hogy? Az ajándék miatt, amiért a Sanyival pattogtál? – kérdezi nevetve.

– Majd megtudod – mondom halkán, és érzem, hogy könnyek szöknek a szemembe.

Látom, ahogy a tejfölös doboz lassan kifordul Sári kezéből és nagyot puffanva szétfröccsen a konyhakövön.

– Anya! – néz rám megkövülten. – Megrendeltem?!

* * *

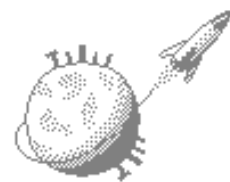
– Várjál, van még tíz perc, ne csöngess még be!

– Gondolod, számít bármit is tíz perc?

– Igen, pontosan tíz perc életet. Előkészítetted az anyagot?

– Aha. Remélem, nem nekünk kell elvinni, mert félre a város másik végébe kell érnünk. Ma még öt helyre kell mennünk, sok a hetvenes az idén, mi? Ráadásul ma nekem kell mennem a gyerekért az oviba.

– Na, végre jeleztek! Mehetünk. Vegyük ki a hordágyat!

edwardhooper

A préda

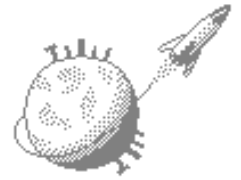
„Ne keress benne logikát!”

Edward Hooper: *Kicsinyké a világ és a lockdown! című regényéből*

K. tudta, hogy figyelik. Tudta, hogy megfigyelik. Ó! Semmi kétsége nem volt efelől. A préda mindig tudja, hogy merre jár a vadász. Ő volt a préda. Tisztában volt vele, hogy minden lépéséről számot vetettek. Minden lélegzetvételéről jelentés készült. A bőre bizsergett és a szőrszálak felálltak a karján, ha erre gondolt. Tudta, hogy itt vannak. Körülötte, mellette, felette és talán benne is. Behálózták a teret, amiben létezett, amiben élt. Nagyon is jól tudta, hogy a szoba eldugott zugaiban is ott vannak. Nem volt előlük menekvés. Elbújni sem lehetett. Mert tudták, hogy K. merre rejtőzik. Honnan tudta K. mindezt? Ezernyi apró jeltől következtetett arra, hogy a saját univerzuma tele van velük. Milliónyi lehetőség adódott, hogy ellenőrizték, hogy megfigyeljék. Szinte alig mozdult ki otthonról. Mert, ha kiment, nem tudta kontrollálni, hogy mi történik odahaza a távollétében. De néha ki kellett menni. El kellett menni boltba és be kellett menni a hivatalokba, hogy rendezze a számláit. Mondták neki, hogy ha van internete, akkor ezt otthon is megteheti. K-nak viszont nem volt internete. Az internet veszélyes volt. Az internet a ragadozók eszköze volt, hogy az olyan prédákat, mint K. le tudják vadászni. Sem tévéje, sem rádiója nem volt. Mert tudta, hogy azok is csak arra jók, hogy őt megfigyeljék.

Szóval K. nagy nehezen összeszedte magát, és elvánszorgott itthonról, bevásárolt, hazafutott, arra lett figyelmes, hogy a konyhai lámpa mintha nem úgy világítana, ahogy kellett volna neki. K. nagyon jó megfigyelő volt. A világ legjobb megfigyelője volt. Szóval a konyhalámpa pislantott párat. K-nak ez egyből feltűnt. Az ő konyhalámpája nem szokott pislantani. Mielőtt elhagyta a lakást, biztos volt benne, hogy a lámpa rendeltetészerűen működött és nem hunyorgott. Egyből kiszúrta. Őszintén szólva K. nagyon büszke volt magára. K-t nem lehet pofára ejteni, K-t nem lehet csak úgy elkapni, mert K. mindent tudott, és így K-t nagyon nem volt könnyű le vadászni. Mindig kész volt, hogy kibújjon a pók hálójából. A lámpa kihagyását egy átlagos halandó fel se fogta volna. De K. nem volt átlagos halandó. Ő, K. volt, a Préda. Így nagybetűvel. Ez alakította ki a tudatában, hogy ő prédább volt a többi prédánál. A többiek ujjgyakorlatok voltak a vadászoknak. K. viszont más tészta volt. Nem tartotta magát átlagos halandónak.

Így aztán lekapcsolta a konyhai lámpát. Fogott egy zseblámpát, odament a lámpához, elhúzta az asztalt és a lámpa alá tett egy széket. Felállt rá, bekapcsolta a zseblámpát és tüzetesen vizsgálni kezdte az izzót. Jól megnézte a benne kacskaringózó volfrámszálat. Végigfuttatta tekintetét a dróton. Megvizsgálta, hogy van-e nyoma cserének. Egy megbuherált izzószál képes volt jelzéseket leadni. Morzekód lehetett. K. csak tudta, hisz ő is így csinálta volna. De a szál épenek tűnt. És a burkolat is. A „tűnt”-szó szöveget ütött a fejében. Tűnik... Eltűnik, feltűnik. Egy csomó színonima kezdett kavarni az agyában. És, ahogy kavargott, forogott és szélesebben száguldozott elméjében

a szavak, hirtelen bevillant valami. Ha a villanykörte izzószála normálisnak „tűnik”, akkor az nem biztos, hogy az a normalitás jele. Márpedig, ha a legcsekélyebb gyanú felmerül az izzószál normalitása vagy nem-normalitása felől, akkor az felettebb gyanús. Szóval, nagy a valószínűsége, lehet, esetleg biztos, hogy a villanykörtét megbuherálták. Átalakították, átváltoztatták, olyanná tették, hogy képes legyen megfigyelni őt. Itt K. kezdte elveszíteni saját gondolatfonálát. Ezt meg is jegyezte magának, ezért összeszedte magát és megkettőzött erővel koncentrált a lámpára. Paradoxonba futott. Ha valami nem gyanús, akkor az gyanús, és ha nem gyanús, akkor is gyanús. Ez a gondolatáramlás kezdte kikezdeni az idegeit. Jó lenne megnyugodni! – szólította fel magát. Nem igazán ment. Egy paradoxon kifoghat az emberen. Végül is feloldathatatlan rejtélyt jelentetett. Persze az is az eszébe jutott, hogy hagyni kellene az egészet a francba. De akkor mi értelme lett volna a gyöttrődésnek, amin az utóbbi órákban keresztülment.

Vagyis... Nem lehetett csak úgy elmenni a dolog mellett. Aztán valami ismét bevillant az agyába. Valami, ami kiutat jelenthetett ebből a helyzetből. A megoldás kulcsa lehetett benne. A lámpa... Ó, igen! A lámpa elektromossággal működik. Mi az, ami még elektromossággal működik? Hát, az agya! Az idegei, neuronjai! Ó, a megoldás kulcsa! Olvasta valahol, hogy az emberi agy hatalmas hálózatot alkot. Ami! Ami elég elektromosságot termel egy izzólámpa működtetésére. A cikk ezt is említette. Itt érzett valami megnyugvást, valami kismértékben legördült a válláról. Most már biztos, hogy a lámpa-teóriája megállta a helyét. Az agya is beleszólt az izzó működtetéséhez. És a pislantás azt jelentette, hogy K. agya összeköttetésben volt a lámpával. Így megtudják K-t figyelni! Rafinált módszer volt. Ki hitte volna?! K. összeköttetésben állt a lámpával és... Akkor az is lehetett, hogy kapcsolat volt közte és az Univerzum között. Ezt onnan vette, hogy a tudósok az agy bonyolultságát az Univerzum bonyolultságával hozták összefüggésbe. És hát, ki más irányíthatta, felügyelhetette az Univerzumot, mint egy isten? Lámpa, agy, Univerzum, isten. K. itt megrettent ettől a szillogizmustól. Hangosan fel is nyögött. Hogy is van ez? A lámpát K. agya is működtette, az agya olyan volt, mint az Univerzum, és az Univerzum közepén egy isten trónolt, akkor... Akkor K. nem volt más, mint ez az isten?!

K. maga elé meredt. Felkelt, felkapcsolta a lámpát. Döbönt arccal, üveges szemmel huppant vissza a lámpa alá húzott székre. A rettegés visszatért. A préda tényleg ő volt. Saját agyának prédája volt. Saját magát hozta létre, saját maga kreatúrája volt. Gép és alkotó ott pihent a lámpa alatt. K. lassan felfelé fordította a fejét és a lámpát kezdte figyelni. K. pislantott egyet és a lámpa is pislantott egyet. K. képén széles, hátborzongató vigyor futott végig. K. most már mindent értett. De a rettegés továbbra is maradt. Szabadon lebegett az Univerzum és K. agya között. És a lámpa pislogott tovább... És K. istenének malma kíméletlenül és komótosan örült tovább.

– Bocs – vetette oda csikorogó hangon a mercisnek, majd ott hagyta a szituációt, és ment a hadonászva integető kislány felé. Remegett a keze az adrenalinrohamtól, így inkább zsebre vágta.

NEEM! NEM TEHETED! Ó AZ ENYÉM! ADD NEKEM! ADD MÁR NEKEM, TE ÁTKOZOTT!

– Apa! Apuci! – karolta át a lábát a szösze kislány, és ő mosolyogva emelte ölébe a gyereket. A hang ordítása azonnal tompa suttogássá foszlott odabent.

– Szia Prücsök! Szia kis pástrolánykám!

– Szia Szívem! Eléd jöttünk a bölcsi felől, mert el kell menni még bevásárolni. Ki volt ez a pasi? – kérdezte a fiatal nő az elporzó Mercedes után pillantva.

– Köszönöm, Drágám! Senki. Nem volt semmi baj. Tudod, hogy megígértem! – mondta Péter és megpuszította a feleségét. Az asszony szemében aggodalom villant, de elhessegette az érzést, és visszacsókolta a férjét.

– Amanda megcibálta a hajamat a bölcsiben! – nyafogta a kislány. – Nagyon fáj, és kibomlott a csurim!

Amanda...

– Legközelebb ne hagyj magad, Prücsök! Lök el azt a lányt... vagy mondd meg az óvónéninek! – mondta Péter, és oldalról a feleségére pillantott, aki egyetértése jeléül aprót bólintott, és elmosolyodott. A férfi nyakába emelte a kislányát, és nekivágtak a délutánnak.

SzaGe

Tökéletes

Egy festő képzelete határtalan. A vászonra festett művel bármit el tud mesélni, mondani és kifejezni. Az ecsettel rajzolt fantázia által szárnyalhatunk az időn, téren keresztül. Az ecset és a paletta fontos kelléke a művészetnek, meg persze a kifeszített vászon. Béni már gyerekkora óta festett. Nagyon ügyesen. Zsírkretákkal kezdte az óvodában, ahol már korát meghazudtoló pontossággal rajzolta le a játszóudvart, a játékokat és pajtásait. Csodálta mindenki. Szüleit büszkeséggel töltötte el fiuk tehetsége. Meg is tettek minden tőlük telhetőt, hogy a legjobb kezekben és főleg képzőművészeti ágon tanulhasson.

Sikertörténet lett az övé. Képeit idővel magas áron adták el. Nemzetközileg is elismert tehetséggé vált. Nem mámorította el a hirtelen jött gazdagság. Életét éppoly szerényen élte, mint szülei, hiszen jó nevelést kapott. Barátait tisztelte és a hétköznapi gyors pergésében mindig szakított időt egy-két beszélgetésre. A nők rajongtak érte, mert a festészet mellett sármos és jóképű is volt. Béni hitt a sűrű tartó szerelem létezésében. Többször festett lengén öltözött női alakokat. Pajzán vágyakozását így fejezte ki. Mégis a legtöbb próbálkozó hölgyet idővel elutasította. Várta az igaz szerelmet. Időnként misztikus alakokkal és lényekkel álmódott, amiket azonnal az ébredése után le is rajzolt. Képzeltetésének és sikerben dús életének szinte nem voltak határai.

Egyik este Béni a kiállítása után tartott koktélpartin megismerkedett egy vonzó és csinos hölgygel. Első látásra kölcsönös vonzalom alakult ki közöttük. Nevetgéltek, flörtölgettek, incselkedtek egymással hosszú percekig keresztül. Hamar fellobbant a tűz mindkettőjük szemében. Bármennyire is híve volt a hagyományos udvarlásnak Béni, hamar elcsattant az első csók. Utána már mindketten tudták, hogy az este folyamán több is lesz a pusztá vágyfokozó puszikon kívül. Végül távoztak az iszogató vendégek kavalkádjából.

Mint két szerelemben megvadult tinédzser, úgy estek egymásnak Béni lakásán. Ruhájukat szerteszét hajigálva beestek a franciaágy közepébe. Órákon keresztül élvezték egymás társaságát. Béni életében eljött a legnagyobb pillanat, amiről régóta álmódott. Szerelemben esett. Talán örök életére. Ilyen ihletet adó szerelem csak egyszer jön el az ember életében. Elérkezett hát a Múzsza! Érezte, hogy újra festenie kell, mégpedig azonnal. Kikelt az alvó lány mellől és átballagott a hön imádott műterembe. Ecsetet ragadott és feltett egy tiszta vásznot. Szerelmes lett. Halkan dúdolva állt neki a következő nagy művének.

Már javában festett, mikor hirtelen a nő megölelte hátulról. Adott egy csókot a férfi nyakára, mialatt Béni egy enyhe szúrós nyomást érzett a hátán. Lenézett a mellkasára, és egy késhegy fúródott ki a szíve mellől. Kezéből kiesett az ecset a palettával együtt. Forró fájdalom öntötte el a hasát és a nyakát, miközben látta vérét kifröccsenni a vászonra, ami lassan lefolydogált a félig kész műreken. Béninek már a szájából is ömlött életerej, majd köhögött párat, ami szintén a vörösödő festményen landolt. Fél perc után a halott férfi eldőlt a széken. A Múzsza nézgette Béni utolsó sikervárományos művét még egy ideig, majd a vérrel egy elnagyolt rózsát rajzolt a vászon közepébe, miközben halkan megjegyezte: „Tökéletes!”

A nő felöltözött. Letakarta Béni holttestét egy takaróval. A festményt óvatosan levette az állványról, és alaposan becsomagolta. Miután indulásra kész lett, egy utolsó csókot küldött Béni felé. Hálás volt az este érzékiségeért. De mennie kellett, hiszen már várták a megbízói, akik a magasabb felvásárlói körökhöz tartoztak. Az extrém képzőművészeti cuccokért pedig jó pénzt fizettek. Az emberi vérral festett mű hamar gazdát cserélt. Ám a múzsza nem pihenhetett. Kezébe nyomták a következő magányos művész adatait...

Lidércfény

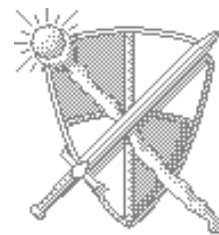
Itt is megtalálsz bennünket:

facebook

Lidércfény Online

bel corma

Démonvadász I.

A kiégett ház lehangoló látványt nyújtott. A beomlott tető romjain át beszüremelő napsugarak gyöngye fénye csak még jobban kihangsúlyozta a megfeketedett romokat. A feltámadó, hűvös szél sóhaja utat talált az egyik kormos ablakszemen át és felkavarta a padlóra ülededett pernyét.

„A pusztítás mementója...”

Óvatosan megkerültem egy nagyobb törmelékhalom és a mestergerendához léptem. Lehúztam a kesztyűmet és ujjaimat könnyedén végigfuttattam az elszenesedett felületen. A bőrömre rakódott fekete-sárga koromréteg látványa semmi jóval nem kecsegtetett. Legrosszabb gyanúmat láttam beigazolódni.

„Bárcsak tévednék!”

Megszagoltam a furcsa keveréket és elfintorodtam az émelyítő szagtól. Sosem tudtam igazán megszokni a kén illatát.

– Mondd, hogy nem az, amire gondolok!

Annabella halk lépteit hallottam közeledni. Hosszú ujjai könnyedén érintették a vállamat, ahogy elhaladt mellettem. Megállt és fejét felszegve mélyet szippantott a keserű illatú levegőből. Mikor rám nézett, valóságosan világos, jégszínű szeme szinte világitott a félhomályban.

Már nem kellett válaszolnom a kérdésére. Tudtam, hogy tudja...

A friss levegőn gyorsan magamhoz térített, ám a keserű ízt még mindig a számban éreztem. Apró dohányzacskómból előkotortam néhány mentalevelet. Épp ilyen alkalmakra tartogattam őket és csak reméltem, hogy csípős ízük elűzi majd a lelkemre telepedő, döglötes szagot.

Egy kiszáradt fenyő törzsének támaszkodtam és mélyeket lélegeztem. Lassan kitisztult a fejem. Hagytam, hogy tekintetem elidőzzön a kékes derengésbe vesző, Moosmorth-i lankákon. Éreztem, hogy puha, finom ujjak ölelnek át hátulról és elmosolyodtam.

Hat hónappal ezelőtt találkoztam Annabellával, és első pillantásra elbűvölt ez az északi szépség. Ő is a klánon kívüli szabadúszók életét élte éppúgy, mint én. Nem kért és nem is kapott segítséget a hozzá hasonlóktól, viszont a maga ura volt. Ő döntött arról, hogy milyen munkát vállal el és csak a megbízóinak tartozott számadással. Azt hiszem, emiatt is kedveltem őt...

Láttam, hogy Barnaby érseke kilép a sátrából és a lankás kaptatón elindul felénk. Egyszerű szabású, szürke kezeslábast viselt, amely nélkülözött minden pompát. Mind öltözködésében, mind viselkedésében elütött attól az egyháztól, amelyet képviselt. Szerény volt és tisztalelkű. Nem tudtam rá haragudni a szentszék által elkövetett bűnök miatt...

– Jó, hogy újra itt vagy, fiam! – Széles holdvilágképén elégedett mosoly terült szét.

– Neked, vagy az egyháznak? – kérdeztem tettetett ironiával a hangomban.

– Tudod, hogy a rend inkább csak megtűr engem. Kellek nekik, hogy eltakarítsam utánuk a mocskot, emellett... Olyan alakokat is ismerek, akikről az egyház főméltóságai – bár szolgálataikat szívesen igénybe veszik – nemigen akarnak tudni.

– Csak nem a hozzám hasonlókra gondolsz? – A kérdés költői volt, én pedig megengedtem magamnak egy féloldalas mosolyt.

Shaemus tekintete megfakult és tétován a romok irányába intett. Hangja még a szokottnál is rekedtebb volt.

– Szerinted mi történt?

– Bár tévednék, de... azt hiszem, tudom, hogy mi okozta ezt.

A nyomokból ítélve, egy sötétség által megszállt ember tombolt itt... Hetek, talán hónapok óta élhet egy testbe zárva a démonnal, az ereje legalábbis erre utal. Még valami... Az egyesülésük már testi jegyekben is megmutatkozik, így egyre nehezebb elrejtőznie. Félnék tőle, így nemigen talál már menedéket... Dühös és elkeseredett, a hatalma pedig egyre nő... Kemény menet lesz, szóval... Jó lenne, ha elmondanád, amit tudsz a dologról, illetve... Amit a rend tud róla!

Az érsek hatalmasat sóhajtott és megadóan széttárta karjait. Lassan, akadozó hangon elkezdett mesélni.

– Tudod, a szentszék néha kiszolgált néhány ritkaságszámba menő mágikus fóliánst, vagy egyéb fontos iratot az arra érdemekek számára. Ez elég ritka eset, de időnként előfordul...

– Gondolom, a tiszteletre méltó egyháziak magas árat szabnak...

– Jól gondolod, fiam, de ebbe most ne menjünk bele... – Megköszöri a torkát és folytatta. – Szóval... Volt egy eset, amikor kiadtuk az egyik könyvünket egy varázstudónak. Ha jól emlékszem, nemesi származású volt az illető, ráadásul rokoni szálak fűzték őt a szentszékhez, így könnyen ment a dolog. Csak meg kellett ígérnie, hogy tanulmányozza, de nem használja a könyvet...

– Mi történt azután?

– Olyan erőt hívott életre, amelynek azután nem tudott parancsolni... Megidézett egy démonszukát, ami megölte őt és elszabadult, de nem ez volt a legnagyobb baj...

– Magával vitte a könyvet is?

– Pontosan így történt! Az egyház hibát vétett és – igyekezetében, hogy ezen tévedését minél hamarabb elsimítsa – újabban tetézte azt. Alábecsülték a lény erejét és ifjú, tapasztalatlan inkvizitorokat küldtek utána. A parancs szerint el kellett volna pusztítaniuk, ami részben sikerült is... Utólag megvizsgáltuk a harc helyszínét és megtaláltuk a dög testét, valamint a halott inkvizitorokat is, de... az egyik papnőnek nyoma veszett. Később megtaláltuk a nyomait az asztrávilágban, de nem sok örömet leltük benne, azután... Lassan összeállt a kép. A démonszuka halálos sebet kapott, de arra még volt ereje, hogy megszállja a fiatal és tapasztalatlan papnő testét. Új külsővel folytatta útját, de előbb még... Azt hiszem, már tudod, hogy mit akarok mondani.

– Újra magához vette a könyvet!

– Így történt a dolog.

– Most már igazán kíváncsivá tettél... Milyen könyvet kaparintott meg a bestia?

– Alea – Mithra fekete könyvről van szó...

Olyan érzésem támadt, mintha jeges ujjak simítanának végig a gerincem mentén. Nem sokat tudtam erről a varázstárgyról, de arra emlékeztem, hogy még a nagyhatalmú mágusok is csak félve beszéltek róla. Azt suttogták, hogy olyan igék szunnyadnak a könyv sorai között, amelyek egyidősek magával a teremtéssel. Szavak, melyeket még a varázstudók is rettegnek kiejteni, mert nem tudják, hogy miféle erőket szabadíthatnak el általa.

– Még nem tudja használni... – énekelte Annabella lány, élvezte hangon.

Az idegen zöngék hallatán megborzongtam. Tudtam, hogy egy halott lelke – talán egy nő – szól most a száján keresztül. Ezt a képességét képtelen voltam megszokni. Hallottam reszelős lélegzetét, azután az elengedést jelentő lány sóhajt. A lány tejszerű, ködös tekintete lassan kitisztult. Immáron ismét önmaga volt.

– Az asztrálban kutakodik, de szerencsére csak lassan halad. Viszont erős és... az ereje rohamosan nő. Hamarosan sikerül feltörnöd a könyvet oltalmazó pecsétet!

– Szerinted mennyi időnk lehet még? – Éreztem, hogy összezorol a torkom.

– Három nap... Talán négy.

– Alea – Mithrát a démonok legyőzőjeként tisztelik a hívei. A könyvének saját akarata van és védelmezi magát a sötétség ivadéka ellen. Ha használni akarja, akkor előbb meg kell történnie... – mondta az öreg töprengve. Szája sarkában elmélyültek a ráncok.

Akaratlanul is kibukott belőlem a keserűség.

– Hogyan hagyhatta az egyház, hogy idáig fajuljanak a dolgok?! – Rögtön meg is bántam kirohanásomat. Shaemus volt a legkevésbé hibás a dologban.

– A lényeg az, hogy belátták tévedésüket és szabad kezet kaptam...

– Azt akard mondani, hogy velünk tartasz az úton? – kérdezte a lány kaján mosollyal az ajkán, miközben egy fekete selyemkendővel fogta hátra hőszerű haját.

– Azt bizony, leányom!

Utáltam előhozakodni vele, de nem volt más választásom.

– Egy fontos dologról megfeledkeztél, szentéletű!

– Szerintem a pénz, az ördög találmánya, de... mindegy – dűnyögte az öreg. – A rend a szokásos összeg dupláját fizeti nektek, vagyis száz aranyat fejenként.

– A felét most, a másik felét majd akkor, ha elvégeztük a munkát, vagyis... ha túléljük ezt az egészet!

– Tehát megegyeztünk?

Némán bólintottam.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

A tizedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírjai címmel.

Tavaly októberben jelent meg szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregénye.

Ez utóbbi két kötet innen tölthető le:

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

Tudtad? A Lidércfény szerkesztősége már négy, ingyenesen letölthető kötetet készített.

A hazai sajátosságokat maximálisan megjelenítő, simagöröngyösi zombi apokalipszist bemutató két novellás-kötet itt érhető el:

<https://www.zombiapokalipszis.hu>

Craz

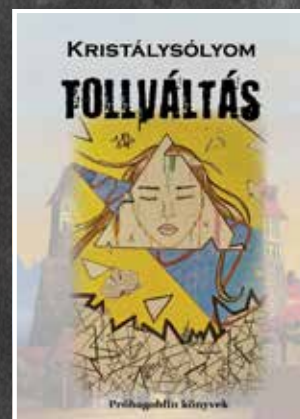
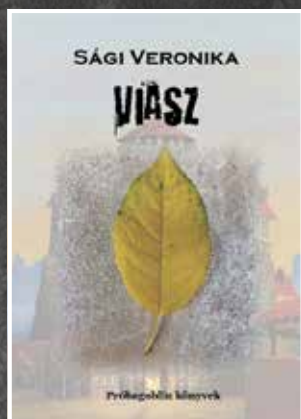
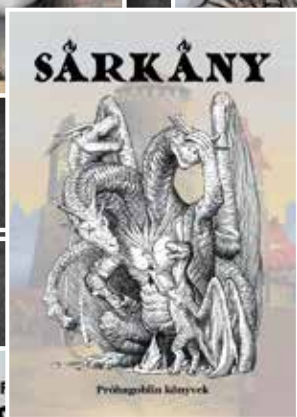
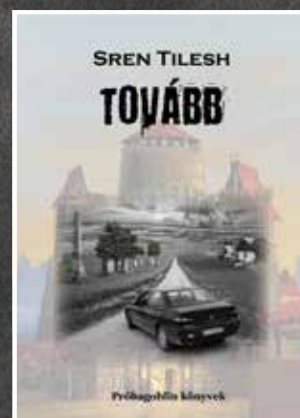
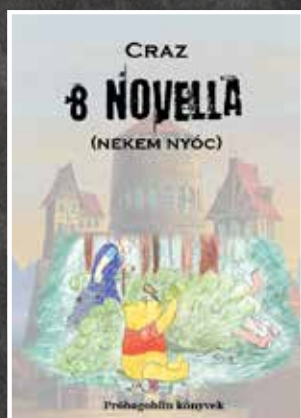
Sárkányos

– Kicsikém, mi ez a bolondság a fogyókúrával?
 – De anya, látod, hogy nézek ki?
 – Ugyan már, éppen csak nem fúj el a szél.
 – Igen, mert tornádószezon van. Ha sétálok, még a föld is remeg a talpam alatt.
 – Kicsim, az csak jó, tekintélyt ad.
 – Ha meglátnak a kis szőrös állatok, visítva rohannak előlem.
 – Ugyan, fiacskám, a kis szőrös állatok mindenki előtt visítva rohannak.
 – Egy kis fogyókúrától nem lehet semmi bajom.
 – Az nem olyan biztos, kicsim. Egy kínai srác csak nyúlt, nyúlt, majd addig soványodott, amíg összegubancolódtott.
 – Tudd meg, sportolni fogok!

– Ki hallott már ilyet?!
 – Rexi T. is fekvőtámaszozott!
 – Rajta az se segített.
 – Nessy pedig úszóedzéseket tartott.
 – Azóta se látta a tóban senki szegényt!
 – Akkor sincs igazad! Kocogni megyek.
 – Rendben van, kincsem, csak még egy katonát egyél meg előtte!

Pityuka, a rettenetes – gondolta könnyebben szabadul – végül megadta magát a szülői nevelésnek. Nagyot sóhajtva kicammo-gott a barlang elé, és bemelegítésül elcsámcsogta a legközelebb álló lovagot, majd lelkesen szaladt a menekülők után.

A Próbagooblin Könyvek sorozatban eddig megjelent kötetek

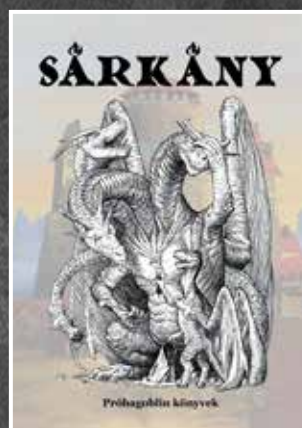

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

A Próbagoblin Könyvek sorozat legújabb kötete: Sárkány

Sárkány sokféle van. Kicsi, nagy, közepes, zöld, piros, fekete, tűzokádó, savköpő, jégfúvó, nyugati és keleti. Meg aztán van a modern kori házisárkány. Sőt! Ebben a kötetben olyan sárkányok is vannak, amelyeket eddig elképzelni sem tudtunk, vagy egyszerűen nem is mertünk – vagy nem ismertünk. Igaz, az eddig lejegyzett sárkány-ember kapcsolatokból kiindulva talán az a legjobb, ha egyetlen sárkányt sem ismerünk – biztos, ami hótziher! Hiszen az egyik epizódban még Süsü is retentő volt! Viszont, ha csak sárkányokról szóló történeteket szeretnénk olvasni, arra ez a kötet kiválóan alkalmas, mondhatni éppen erre találták ki! Mit is lehetne még erről a nagyszerű kötetről elmondani? Azt említettem már, hogy az összes benne olvasható alkotás sárkányról szól? Ez fontos

információ, mert, ha valaki nem szereti a sárkányokról szóló történeteket, akkor a részükre kevésbé tudom ajánlani. Persze őket sem zárnam ki a potenciális olvasók táborából, hiszen sosem lehet tudni; mi van, ha épp ezen kötet olvasása során kedvelik meg mégis a sárkányos történeteket? A lényeg tehát, hogy új antológiával jelentkezett a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház csapata, amelyben huszonhat alkotó remekbe szabott írása olvasható.

A kötet ingyenesen, több elektronikus formátumban is letölthető innen:

<https://www.facebook.com/groups/300995721300756/files>

Mannafelfújt frájereknek (Manópörkölt 2)

A magyar profi és amatőr írók szerencsére rendületlenül képesek vidámkodni.

Ez a 262 perc most 17 szerző 18 rövid, ám velős történetét mutatja be. A dolog semmivel nem maradnak el az első, Manópörkölt hokedlival című hangos antológiától - sőt.

Aki az első összeállítást szerette - ezt nagyon fogja.

Aki nem ismeri, mi is ez, most beleszerethet.

(Persze, aki már az elsővel is keményen küzdött... hát, annak további szép napot kívánunk.)

Stílusgyakorlatok, felhőtlen ötletparádé, ami kis időre remélten képes a hallgatót kimenekíteni a mindennapok nyúgeiből.

Kellemes kikapcsolódást kíván, aki mindezt szeretettel feltárlja önöknek - Engler József, alias teddyted.

01. Bandi2 Rohadt egy nap 11:38
02. Beren Démon és idézője 09:28
03. Kapitány Kovács Ferenc és a király 01:57
04. Petya Váczai Péter Teremtéstörténet 20:30
05. Mickey Long Dühítő dallamok 20:23
06. On Sai A szunnyadó vulkánon innen és túl 29:07
07. Jimmy Cartwright Kell egy kecske 04:16
08. Josh Ogren A Szent Küldetés 26:33
09. Nimrettil - Igenis, orgyilkos 17:51
10. A.G.Stone Miatyánk&Co. 08:42
11. Cyrano Lovag és sárkány 35:56
12. Anvike Vendetta a Kossuth utcában 06:10
13. Carun Mínosz bikája 08:03
14. Xenothep Balácsi Gábor A végső pont 19:22
15. Randolph Cain A balszerencse lovagja 14:27
16. Kapitány Sápványai Ödön utazása 13:23
17. Johnny Silver Találka 08:10
18. Norton Pedig most kezdett érdekes lenni 06:20

A kiadvány letölthető innen: <https://www.dropbox.com/s/z7muuinlautbmne/Mannafelf%C3%BAjt.zip?dl=0>

Hamarosan a MEK-en is elérhető lesz, akárcsak az első rész.

jocker

Múlóban a nyár

A búzamezők
Napjai már lejártak.
Pékek öröme.

*

Tűző napocska
Aranya kalászt érlelt.
Roppanó kenyér.

*

Boglyák glédában,
Nap még tüzes csókot oszt.
Árnyékban sincs hús.

*

Bennem ég még tudat, hogy a nyár csók-gyújtó
Az árnyékba bújt estlepel meg felbujtó.
Utána futnék, hogy el ne menjen nyaram...
Most nem mehetek, elfeküdtem a nyakam...

Most is csak állok, érzem, lelkemből illanó vágya-
kat,
Próbálok élvezni körbeölelő napsugarakat.
Este is az éj fekete leplébe takarózik az ég,
Szívemet vágyva, fájdalom feszíti, mikor lesz újra
kék...

*

A bárányok már
Összebújtak, zord idő!
Eső kezd esni.

*

A mélyülő éj-kékbe sápadtan figyel a csillag-sereg,
Nem is hunyom le szemem, vigyázok, mert egy
még eltekereg.
Hegyen az átmelegedett sziklák árnyékot már nem
adnak,
Az ott lakó vaddisznók bánatos rőfögésre fakadnak.

Már a Nap is remegve, bánatosan, láthatáron leme-
nő,
Izzad is, látszik horizonton, hogy ott nagyon esik az
eső.
Eső, rossz idő, köd és a viharok, mind jelzi, ez az
elmúlás,
Kacagva támadó szélvihar, mit készít... puha-avar
újulás.

*

Felharsan gerle
Hangja erdei csendben.
Párját keresi.

*

Elgondolkoztam, hogy az ősznek is megvan a maga
szépsége,

Halottak napja persze nem jó, ez azért lélek
reménysége...
Távoli vihar hangjából hallom, hogy nem is kell
sokat várni,
Szőlő is lassan beérik, szüret is lesz, csak neki kell
állni...

A dióknak is beérett, már lehet Kossuth-kiflit sütni,
Bízok, hogy az aranylós napsugarak fognak még
sütni...

Lelkemben már zsongva dúdolgat az ősz éneke,
Pirosodik a „vecsesi piros” szép nagy szeme.

*

A tiszta égbolt
Sötét egén Hold suhan.
Halvány árnyékok.

*

Lesz még itt, hogy a szélvihar leveri a fák kabátját,
Meg beúzi nálunk is a kutyaólba a lakóját.
Lesz, hogy a léptünk majd a harmatos fűben tocsog,
Éhes varjúsereg meg szántásban trécsel, locsog.

*

Úti nyárfasor,
Mellette él dinnyeföld.
Már érett dinnyék.

*

Lehunyt szemmel látom szépséges, újulós őszi
fényeket,
És ezzel, azt hiszem, sikerült is megfogni a lénye-
get.
Túl a láthatáron hideg hajnal erre lép,
A réteken elterülő fűszőnyeg még szép.

Az erdőt kigombolja, lemezteleníti a szél,
Hallani, hogy két fuvallat-roham egymással beszél.
Bámész fellegek is munkába állnak, összeállnak,
Nem sajnálkoznak a fák által levetett kabátnak...

*

Kezdő szélvihar
Öreg drótkötélen ül.
Leesve, dühöng.

*

Hideg szelence
Lassan nyílik. Viharok.
Minden köd-nedves.

*

Falevél hullik,
Felrepíti vadult szél.
Még napfény szikra.

Vecses, 2014. október 1. – Kustra Ferenc József -
Versben és eredeti, Basó-féle haikuban...

angyalka 146

Hiábavaló

Ragyogunk a kék ég alatt,
színeket festünk a nyárra.
Csodáljuk egymást, szeretjük,
s belefulladásba.

Csillogunk a csillagok alatt:
tökéletes testünk folyik szerteszt.
Futnánk, de nem tudunk:
eloltjuk az Élet tüzét.

Táncolunk a sáros földön,
könnyeink lúgozzák erőnket.
Mérgeink beszivárognak az erekbe,
lassan öljük meg jövődönket.

Mortelhun

Közös ébredés

Forró kávé cseppen sós könny helyett,
A csók hajnali páráként folyik,
Elveszünk a te és én időben,
Az ébredésünk lassan összeér.

atesz990

Életvásár

Kezdődik, amit mondtam,
A szomszéd olthatatlan.
Jön a háttér ide előre,
Beadatja az oltást elsőre.
Fogd meg a kilincset,
Ragaszd be az ajtót.
Vagy menekülj vidékre,
Csak ne lőjön tarkón.
Az áruló katona,
Ki nem hazáját szolgálja.
Erőszak és kíséret,
NEM adom fel, ítélek.
Ítélek azokról, akik bűnösök,
Kapjanak golyót vagy mély tömlőcöt.
Ez a vásár már túl hatalmassá vált,
Nem érdekli kis élet, nagy élet,
Megnőtt ez a sárkány.
Veszélyes minden emberre nézve,
Amit ezek csinálnak. Nyugodtan élve,
Már soha nem lesz olyan ez az ország,
Összeusztva kapod el a párkányt.

Seth

Angyal

Lennék én fenn angyal,
Bár azt súgja az Isten
Embernek lenni igazában
Igazi kincs itt lenni.

edwardhooper

Esemény horizont

Szíved vadul rohan,
Tomboló viharok
Dobolnak benne
Iszonyatos ritmusokat.

Élet és Halál
Apró tánca az
Esemény horizonton,
S pislákoló fény
Ragyog fel benne.

angyalka 146

Vászoncipő

Vászoncipőbe bújva
bukkant fel az Élet,
sötét szín váltotta
rajta a tengerészkeket.

Orra már megkopott,
talpa is lassan elvált,
mégis az Élet lankadatlan
menetelt tovább.

Idővel szétszakadt,
cafatokban lógott
rajta az egykor volt
anyag, mégis összevarrta,

újra meg újra felhúzta,
foltozta és kötötte,
s csak menetelt tovább,
de a Halál ott kullogott mögötte.

Tudta, ha cipőjét elveszti,
széthullik minden,
majd a nagy Semmiben
újra egyesül Isten.

@PHASE_RUNNER

